

arkivaren i en Skrivelse, som ikke findes trykt, men som jeg har tilstillet det ærede Udvalg. Det er da ogsaa kun ved at gaa ud fra, saaledes som den ærede Ordfører for dette Mindretal (Ellinger) hentydede til, at Ministerierne kunde nøjes med mindre end 40 Aargange, nemlig med omkring ved 20 Aargange eller saa, at han mente, der skulde kunne blive fornøden Plads til dette Mellemarkiv i disse Lokaler. Men jeg kan ikke bekræfte det ærede Medlems Formodning om, at Ministerierne vilde kunne nøjes med et saadant ringere Antal Aargange; det vilde i alt Fald ikke alle Ministerierne kunne. Altsaa, baade af Arbejdshensyn, af økonomiske Hensyn og af Lokalehensyn vilde en saadan Deling af Arkivalierne være højst uheldig.

Det er den anden Hovedindvending, jeg har at gøre imod det ærede Mindretals principale Forslag. Den tredie er endelig den Forsinkelse, som Sagens Løsning vilde lide. Selv om nemlig det ærede Mindretals Forslag maatte blive til Lov i denne Samling, vilde det jo dog utvivlsomt sinke Sagens Gennemførelse i Forhold til, hvad der er muligt, hvis mit eller Flertallets Forslag bliver vedtaget; thi i Slutningen af sit Ændringsforslag siger det ærede Mindretal, at der først, inden jeg bemyndiges til at opføre en ny Rigsarkivbygning, skal tilvejebringes „en Plan over Regulering af nævnte Terrain“, det vil sige den sydvestlige Del af Slotsholmen. Det er mig ikke ganske klart, hvad der ligger i denne Bestemmelse, thi hvis der heri kun ligger, at man, inden man begynder at bygge, skal opføre sig en Mening om, hvorledes man vil rydde den Byggeplads, hvorpaa den ny Bygning skal opføres, er det en saa selvfølgelig Sag, at jeg ikke kan anse det for muligt, at det er det, det ærede Mindretal har tænkt paa. Hvis der derimod menes, at man skal have dannet sig en Forestilling om, hvorledes man vil benytte et større Terrain end det, man selv skal bruge, eventuelt alt, hvad man forstaar ved den sydvestlige Del af Slotsholmen, mener jeg rigtignok, at man maa spørge: Hvor er Grænsen, hvad er det for et Terrain, man tænker paa, hvor langt skal man udstrække sine Overvejelser? Og er dette Meningen, hvad jeg maa gaa ud fra, da det ellers er saa selvfølgeligt, at der ikke vilde blive indsat nogen særlig Bestemmelse derom i Loven, er det klart, at en saadan Plans Overvejelse og Fremsættelse vilde forsinke Opgavens Løsning, og det vilde være en Forsinkelse, som jeg baade for Ministerierne og for

Rigsarkivets Skyld meget vilde beklage.

Jeg har i disse mine Bemærkninger om Mindretallets Forslag forudsat, at Bemyndigelsen til at opføre den ny Rigsarkivbygning blev given mig blankt og bart, ubegrænset og uindskrænket af andet end den Bevilling, der omtales i § 2, men baade ser jeg i Betænkningen og hører ogsaa af det ærede Medlems Udtalelser, at der er dog et Men ved denne Bemyndigelse. Det omtales nemlig i Betænkningen og omtales af det ærede Medlem, som førte Ordet for dette Mindretal, at det var Meningen, at der først skulde forelægges Rigsdagen en paa min Foranstaltning udarbejdet Plan til Opførelse af den ny Rigsarkivbygning, formentlig i Forbindelse med den omtalte Plan over Regulering af nævnte Terrain. Hvis der derved endda kun forstaas, at jeg skulde give Rigsdagens Medlemmer Adgang til at se disse Planer og Adgang til at udtale sig om dem, men saaledes, at jeg bagefter stod frit med Hensyn til, hvilket Hensyn jeg vilde tage til disse Udtalelser, saa vilde jeg ikke sige noget som helst derimod, thi det var jo en ganske rimelig og naturlig Vekselvirkning mellem Ministeriet og Rigsdagen og vilde ikke kunne medføre nogen større Forsinkelse. Men der ligger mere i Betænkningen, og der laa mere i det ærede Medlems Udtalelser. Efter Betænkningen kunde man i alt Fald nære den Anskuelse, at det var Tanken, at den saaledes tilvejebragte Plan af Ministeren for offentlige Arbejder skulde forelægges Rigsdagen *til Beslutning*. Men saa er Forslaget temmelig værdiløst, thi saa ere vi i Virkeligheden ikke komne videre; saa vilde dette Mindretals Forslag falde temmelig nær sammen med det sidste Mindretals, som jeg straks skal komme til. Imidlertid slog det ærede Medlem jo i sine Udtalelser her i Salen paa, at det var ikke just det, han forlangte; han vilde kunne nøjes med, at Rigsdagen gennem en Delegation af Medlemmer fik Anledning til at udtale sig om Planen. Ja, der er atter noget tvetydigt, thi hvis det ærede Medlem dermed kun mener, at de skulde have Lejlighed til at se paa Planen og udtale sig om den, men at det skal ligge i min Haand at træffe den endelige Afgørelse, saa kan jeg ikke have noget derimod, men hvis det er det ærede Medlems Mening, at denne Delegations Beslutning skal være afgørende med Hensyn til, om man kan gaa videre eller ikke med Planens Gennemførelse, rammer min Indvending lige saavel denne Tanke som